

KRO 747 AM -- "Dolce Vita" Theater Reviews

WOENSDAG 15 september 2004

Remy: Adeline van Lier zag de one-man musical Charlie

Een half jaar geleden ontmoette de Amerikaan Mark Janicello, die al een aantal jaar succes had in Oostenrijk, Zwitserland en Duitsland met opera's, musicals en liedjesprogramma's. Ooit was ie in de metro van New York met gemeentelijke toestemming begonnen als operazanger, daarna won hij een nationale wedstrijd van straatartiesten door een performance waarin hij Elvis en Pavarotti mixte en uiteindelijk vertrok hij naar Europa. En nu is ie dus in Amsterdam en probeert hij hier aan de bak te komen. Dat doet ie met een heuse one-man-musical: 9 rollen en 19 liedjes, helemaal in zijn eentje, een titanenklus die hij in het Amsterdamse Werktheater nu al een paar keertjes klaart, in het Engels natuurlijk. Maar volgend seizoen hoopt hij terug te komen met een meer aangeklede en Nederlandse versie. Wel dapper om als hier totaal onbekende zoiets gewoon in een voor hem nieuw land op poten te zetten. Ik ging vorige week kijken en ik stelde mijn verwachtingen laag, heel laag, want wie is Mark Janicello eigenlijk? In ieder geval zo'n Amerikaan die nog nooit van het woord bescheidenheid gehoord heeft...wat is dat toch een opvallend cultuurverschil tussen ons en die Yanks! Ik val er elke keer weer steil van achterover, van dat enorme zelfbewustzijn, die eigenliefde, gefingeerd of gemeend, van de Amerikanen! Ongegeneerd vertellen hoe goed je wel niet bent aan iedereen die het horen wil...Afijn, ik dus kijken en, ik kan niet anders zeggen, ik was aangenaam verrast. Mark heeft inderdaad een enorme stem en een sterke podiumaanwezigheid. De one-man-musical 'Charlie' vertelt het treurige over-the-top verhaal van een jongen in Duitsland met een Amerikaanse soldaat als vader en een Duitse moeder, die misbruikt wordt door die pa en later de psychiater, die naar Berlijn vlucht, leeft als jongenshoer, als dragqueen in het theater belandt, zuipt, snuift en spuit, de ware liefde misloopt en er tot slot een eind aan maakt. Pure ellende, maar gelukkig niet loodzwaar verpakt, want er valt ook te lachen.

Het verhaal speelt zich af in de kleedkamer van het theatertje waar Charlie optreedt en d.m.v. stemmen die hem weerhouden van zelfmoord, schetst hij in flashbacks zijn ellendige leven, met veel verkleedpartijen. Al met al vond ik het een bijzondere avond en vind ik wel dat Mark voor zijn moed beloond moet worden. Zo niet een aantal recensenten. Ach, arme, dat was echt niet te geloven wat Patrick van den Hanenberg maandag in De Volkskrant schreef...wat stond erboven? 'Heel erg...vooral voor de toeschouwer'. En laat ik eerlijk zijn, de altijd behoorlijk milde Henk van Gelder van NRC-Handelsblad vond het ook niet helemaal je-van-het, maar hij brandde hem i.i.g. niet totaal af.

En ik, ik had dus een leuke avond, misschien wel omdat ik zo weinig verwachtte, maar nee, ik vond het wel potentie hebben, misschien kan het een culthit worden, weet ik veel. Wie precies moet gaan kijken, weet ik niet precies, maar ik garandeer u dat u geen verloren avond heeft. Ik vind die Mark Janicello wel een raar soort fenomeen en er lopen nog maar zo weinig rare fenomenen rond in Nederland...

Morgenavond en vrijdag speelt hij nog in het Werktheater in Amsterdam en misschien volgen er nog een aantal Engelstalige voorstellingen, maar verder is het wachten op de Nederlandstalige versie volgend seizoen.

Dat was 't...tot morgen